Utorak, 01.11.2011.g.

Vrteći se u krugu svojih dvojbi u tome koji je točno put Gospodin meni namijenio, što mi je sve za činiti na tom putu, kako u svemu tome pronaći mjesto i za obitelj i sve druge koji me okružuju, VRŠITI GOSPDINOVU VOLJU kroz vršenje svakodnevnih obaveza i odgovornosti, došao sam u neko stanje "ni naprijed ni natrag".

Tražio sam neki znak od Gospodina ili od mog anđela čuvara. A ne ide to samo tako. Možda su mi i znakovi dolazili pa ih ja nisam prepoznao. Ili sam ih prepoznao pa nisam na njih uopće reagirao. Ili sam ih prepoznao i reagirao ali sam kroz neko vrijeme na njih zaboravio ili tražio neke znakove još jače i jasnije.

I u takvom stanju, KAO SPAS, dođe mi u misli da uzmem knjigu koja već duže vrijeme stoji na mojem stolu, desno od kompjutora. **"OTAC PIO IZ PIETRELCIENE mistik 20. stoljeća".** Još sam malo vrludao u mislima, zlo me odvlačilo od toga da uzmem tu knjigu u ruke. Napokon sam ju i uzeo.

A kada čitate o Padre Piu, svijet oko vas dobiva neku drugu dimenziju, MISTIČNU DIMENZIJU. Čitajući o njegovom djetinjstvu i daljnjem životu ne možete ostati ravnodušni. Moji problemi i dvojbe u tim trenucima su nestale.

JEDNOSTAVNO SAM SE PREPUSTIO LJEPOTI ONOGA ŠTO JE PADRE PIO DOŽIVLJAVAO U SVOJEM ŽIVOTU. **SVJEDOČENJU ISUSOVE MUKE.** I TOME KAKO JE ON TU MUKU PRIHVAĆAO. S UVIJEK I SVUDA PRISUTNIM MIROM, PONIZAN, NIKADA NE GOVOREĆI RUŽNE RIJEČI PREMA ONIMA KOJI SU GA VRIJEĐALI, PRIVRŽENOŠĆU PRETPOSTAVLJENIMA I SAVRŠENOM POSLUŠNOSTI SVIM CRKVENIM VELIKODOSTOJNICIMA, I ZDRAVOM SVAKODNEVNOM POBOŽNOSTI, BEZ PRETJERIVANJA.

I čitao sam tako tu knjigu. Donijela mi je radost u dušu sve do suza koje sam proplakao kada sam došao do trenutka smrti dragog Padre Pia: "…***otac Pio je u 2,30 spokojno prešao s ovog svijeta u vječni život s krunicom u ruci, a na ustima su mu bile riječi "Isuse!... Marijo!"."***

Tu sam onda isplakao suze radosnice za veliku milost koju je Gospodin omogućio dragom Pateru Piu, osjećajući u tom trenutku jedan mali dio velike milosti koju je dragi Pater Pio dobio od Gospodina.

I počeo pisati ovaj članak u kojem sam zapravo htio svjedočiti prekrasne trenutke koje z zadnje vrijem doživljavam na misama moleći GOSPODINOVU MOLITVU KOJU JE NAUČIO SVOJE UČENIKE "OČE NAŠ…"

Na misama kojima sam prije prisustvovao, primijetio sam da neki ljudi oko mene, prilikom moljenja Očenaša, RAŠIRE RUKE S DLANOVIMA OKRENUTIM PREMA GORE. Nisu ih držali sklopljene, kao mnogi od nas, nego tako raširene. Nekako mi je to bilo nedolično. Pa što sada ti tu šire ruke!? Što se prave važni, sad su oni kao nešto bolji od nas koji držimo ruke sklopljene. Samo glume neke prave vjernike. Nisam ni znao što to znači a već je u meni bilo osuđivanje. Pa sam s vremenom prestao na to obraćati pažnju.

Onda sam bio na duhovnoj obnovi dragog fra Linića u Domu sportova prošle godine. Prvi put u životu na nečem takvom. I doživio masovno dizanje ruku prema Gospodinu, i kod molitve i kod pjesme. No, to sam si protumačio kao nešto što ide uz te duhovne obnove. Ali, mislio sam da to za svakodnevne mise nije prilično.

Pa je onda na jednoj misi naš dragi župnik rekao, prije nego smo počeli moliti Očenaš, DA SVI DIGNEMO RUKE U VIS I OBRATIMO SE OVOM MOLITVOM NAŠEM DRAGOM BOGU-OCU. I tako sam i ja učinio. Ništa posebno nisam osjetio. Ali mi je od toga trenutka ostala u mislima ta rečenica našeg dragog župnika. Dala mi je potvrdu da je to sve u skladu sa liturgijom. I tako, malo-pomalo, počeo sam i ja kod svake mise, prilikom molitve Očenaša, širiti ruke prilikom molitve.

Već duže vrijeme, želeći priliko spominjanja BOGA-OCA gledati u njegovu sliku, kip, imao sam problem, jer u našoj crkvi, kao i u nekim drugim crkvama gdje sam bio na misama, rijetko je gdje to bilo prisutno. Pa sam se onda s vremenom naučio da se u tim trenucima zagledam u neki dio oltara ili sl. Najčešće sam se zagledao u vrh križa s RASPETIM GOSPODINOM, jer mi je tu nekako najbliže bio BOG-OTAC. RASKRILJENIH RUKU NAD SVOJIM SINOM U MUKAMA.

Tako je i bilo i u našoj crkvi dok nisam prije nekog vremena izabrao za to jedno drugo mjesto. Iznad oltara u našoj crkvi je kupola sa nekim ukrasnim uresima i jedan dio tih uresa mi je nekako bilo mjesto gdje sam ja u svojim mislima osjećao prisutnost BOGA-OCA. IZNAD RASPETOG SINA, IZNAD DUHA SVETOGA U OBLIKU GOLUBA.

I tako sam ja kod svih zahvaljivanja, molitvi i drugih dijelova mise kada se spominjao BOG-OTAC, upućivao svoj pogled gore na to mjesto.

A onda, s vremenom, počeo sam i kod molitve Očenaša, dizati ruke prema tom mjestu, PREMA BOGU-OCU.

I U ZADNJE VRIJEME TA MOJA MOLITVA DONOSI MI PREKRASNE TRENUTKE.

KADA OD SRCA, IZ DUŠE, PRUŽIM RUKE KA BOGU-OCU MOLEĆI GA: "**OČE NAŠ, KOJI JESI NA NEBESIMA, SVETI SE IME TVOJE, DOĐI KRALJEVSTVO TVOJE, BUDI VOLJA TVOJA, KAKO NA NEBU TAKO I NA ZEMLJI. KRUH NAŠ SVAGDANJI DAJ NAM DANAS I OTPUSTI NAM DUGE NAŠE, KAKO I MI OTPUŠTAMO DUŽNICIMA NAŠIM, I NE UVEDI NAS U NAPAST NEGO IZBAVI NAS OD ZLA. AMEN."**
, tijelom mi prolaze trnci, zadrhta mi glas, krenu mi suze.

GOSPODIN BOG, OTAC-BOG, TADA JE SA MNOM. SA SVOJIM ISPRUŽENIM RUKAMA JA MU SE PREDAJEM. PONIZNO MU SE OTVARAM DUŠOM I TIJELOM.

KADA MU SE SAV U TOJ MOLITVI POSVETIM, KADA NESTANE SVE ONO IZVANJSKO OKO MENE, TADA OSJEĆAM DJELIĆ ONOGA ŠTO IMAJU ONE SVETE DUŠE U KRALJEVSTVU NEBESKOM. NEŠTO NEOPISIVO LIJEPO. ŠTO SE NE MOŽE NAŠIM LJUDSKIM RIJEČIMA OPISATI.

ALI TO TAKO KRATKO TRAJE! Sve ono oko mene, moje slabo tijelo i osjetila, prekidaju me u tom zanosu. Znam da i zli nastoji, raznim vanjskim utjecajima, spriječiti me da se cijeli, u molitvi, predam GOSPODINU BOGU OCU.

I tako mi je krivo kada mi misli odlutaju na nešto drugo, kada mi osjetila odvuku pažnju na nešto drugo.

No, kako bilo da bilo, JA VIŠE NE MOLIM TU MOLITVU DRUGAČIJE. JA UVIJEK PRUŽAM RUKE VISOKO PREMA GORE, PREMA BOGU-OCU. ŽELIM MU BITI U TOJ MOLITVU ČIM BLIŽE. ŽELIM DA I NA IZVANJSKI NAČIN, MOJIM ISPRUŽENIM RUKAMA, VIDI MOJU LJUBAV PREMA NJEMU. PONIZNOST I POTREBU ZA NJEGOVOM LJUBAVLJU.

TO SU TAKO POSEBNI I TAKO PREKRASNI TRENUCI. NAJLJEPŠE JE ONDA KADA MI MOLITVA DOLAZI IZ SAMOG SRCA, IZ SAME DUŠE. SAMO JA, MOLITVA I BOG-OTAC.

A TO TAKO KRATKO TRAJE!

I znam, kako sam ja prije druge gledao sa podozrenjem kada bi dizali ruke u molitvi, tako sigurno i neki drugi gledaju mene. Što ovaj tu sada glumi i pravi se nekim većim vjernikom!?

MA TO MI JE POTPUNO NEBITNO. I ONI ĆE JEDNOG DANA TO ISTO ČINITI. KADA IH PROŽME ONA VELIKA ŽELJA I POTREBA ZA BLIZINOM BOGA-OCA.

A MOŽDA I NEĆE. SVAKI OD NAS IMA SVOJ ODNOS I S BOGOM-OCOM, I S BOGOM-SINOM, I S BOGOM-DUHOM SVETIM. I SVOJ DUHOVNI RAST. I SVOJE SPOZNAJE KOJE DRAGI BOG DADNE SPOZNATI. PA TAKO I OVO.

NO, ONO ŠTO ZNAM, ŠTO JE POSTALO DIO MENE, JA VIŠE RUKE NE SPUŠTAM.

KAD BIH TI MOGAO BITI JOŠ BLIŽE, DRAGI MOJ GOSPODINE! OČISTI MI

SRCE I DUŠU DA TE KROZ OVU MOLITVU, KOJU NAM JE DAO TVOJ SIN, MOGU JOŠ VIŠE SPOZNATI.

BLAGOSLOVLJEN TI, BOŽE-OČE, U VIJEKE.